

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FÅREVEJLE HØJSKOLE

SØLV- SNOREN

59. årgang

Nr. 2

1969

Det nye fagbibliotek

STATENS FAGBIBLIOTEK STUDIESAMLING

TID

Fårevejle højskoles formand fra 1951—59, pastor Chr. Bartholdy, har lige rundet de 80 år. Fra hans bog »Tid« til-lader vi os at bringe følgende karakteri-stiske stykke:

Den kendte amerikanske opfinder Edi-son (død 1931) blev på sine gamle dage spurgt om, hvad der er det kostbareste, man har. Han svarede: »Det er tiden! Hvad der er gået tabt, er tabt og man kan ikke købe mere af den.«

Og denne kostbare gave taler man i ramme alvor om at »fordrive«. Ja, der er endog dem, der spørger: hvordan skal vi få tiden »slået ihjel?« Der må være noget om, hvad Arthur Koestler sagde på Københavns universitets talerstol, at alle mennesker fødes med en konstruk-tionsfejl, som gør, at vi både kan og vil ødelægge os selv.

Der fortælles, at Vilh. Bech engang sad i toget i Næstved, da en ung mand kom ind i kupeen, smed sig i sædet overfor og udbrød: »To timer til København! det er vel nok dræbende!« »Så er der ikke meget liv i Dem«, sagde Vilh. Bech.

Det er rammende. Er der ikke noget underligt sprællemandsagtigt over vor tids mennesker? Snart er de rastløse,

snart keder de sig. Iøvrigt er kedsomhed en ret moderne foreteelse. Det er en syg-dom, som ikke var kendt i oldtiden, og den findes ikke i hedenske og muham-medanske lande. Den dukker først op her i Europa omkring år 1700, det vil sige temmelig nøjagtig på den tid, da den moderne gudløshed begynder at brede sig i de gamle kristne lande. Det hænder, at børn keder sig. En gang kom jeg som dreng til min fader og klagede: »Jeg ke-de: mig!« Fader hjalp mig ikke, men sagde noget, jeg aldrig har kunnet glem-me: »Det må du ikke. Det er umoralsk at kede sig«. Nu forstår jeg ham. Jeg vil sige det på den måde: det er ukristeligt at kede sig. Det hører med til kristentro at stole på, at så længe Gud giver os tid, giver han os også noget at bruge den til. Det kan føles tomt som pensionist at vågne om morgenen og spørge sig selv: hvad skal du i dag? og måtte svare sig selv: ingen verdens ting. Men så er der den mulighed at sige: Kære Gud, nu gi-ver du mig denne nye dag, giv mig nu også noget at bruge den til. Er der måske nogen, jeg kan glæde med et besøg? For det kan umuligt være meningen, at det kostbareste, vi ejer, bare skal slås ihjel.

Det største eventyr af alle er virkeligheden

Fra A-holdets underholdningsaften

»Eventyr og virkelighed« var hovedtemaet for den underholdningsaften, som A-holdet stod for den 22. marts, og hvortil forstander Lindskov Rasmussen, Tommerup højskole, var taler. A-holdet opførte for de 130 tilhørere »Hvad fatter gør« og »Konen med æggene«. Senere på aftenen blev læst. »Flipperne«, »Stoppenålen«, »Den lille pige med svovlstikkerne« samt »Historien om en moder«.

I festtalen sagde forstander Lindskov, der er fra H. C. Andersens by, Odense:

Er eventyret egentlig så fantastisk, som vi gerne vil gøre det til, og er virkeligheden ikke mere eventyrlig, end vi i almindelighed tænker? Man kan sige det med H. C. Andersens egne ord: »Min digtning er et stort, strengt, sandhedskærligt billede af livet«. Vi nikker et ja, for det kan igen og igen erfares: at vel kan magt og brutalitet hovere og tyrannisere; men kunstånden — alt det skønne, sande og gode i livet — går igen og sejrer til sidst. Eventyret med sine tanker om livets love siger os ofte nogle ting, som er værd at huske i en tid, hvor virkeligheden er ved at løbe fra os. »Svinedrengen« har modsat de fleste eventyr en uhyggelig slutning, fordi der er tale

om mennesker, der for en høj pris fornedrer sig for at få del i det uægte. For hundrede år siden blev der sagt, at der vil komme en tid, hvor forundring og lidenskab vil dø, og hvor de lærde vil diskutere betydningen af ordet at elske. Mon vi ikke er et godt stykke inde i denne virkelighed, hvor mennesket kun er et forbrugsvæsen, et driftsvæsen og derfor en fejlkonstruktion. Mennesket er en blanding af ånd og støv, og derfor skal det leve af Guds ord. Guds kærlighed vil altid være den stærkeste magt. Denne kærlighedens genskaber magt er på mesterlig måde tolket i eventyret »Det utroligste«.

»Den, som kunne gøre det utroligste, skulle have kongens datter og det halve rige.« — Både unge og gamle kappedes for at finde på; men da dommerkomiteen skulle træffe sin afgørelse, var alle enige om, at prisen skulle tilfalde en god og hjælpsom ung mand. Han havde skabt et smukt og sindrigt stueur, der ved hvert klokkeslag viste levende billeder. Det var en troens og poesiers billedbog, der med sin skønhed og alvor talte til alle mennesker.

Moses skrev troens første bud: Der er

kun én eneste sand Gud. — Adam og Eva mødtes i Paradiset. De hellige tre konger kom med deres kostbare gaver. Så fulgte de fire årstider og lige efter de fem sanser. Seks var en spiller, der kastede terning. Syv kunne opfattes som ugens dage eller de syv dødssynder — og de var ikke lette at skille. Klokken otte kom et helt munkekor og sang ottesang. Astronomi, historie og teater var repræsenteret ved de ni muser. Moses kom med de ti bud, og klokken elleve legede børnene »Bro bro, brille!« Sidst kom vægteren og sang: »Det var ved midnatstide, Vor Frelser han blev født.«

Det er et mageløst kunstværk. Men netop som afgørelsen skulle falde, kom en lang, knoklet kraftkarl og huggede kunstværket i stykker med sin økse. Alt blev ødelagt.

»Det kunne jeg! Jeg har gjort det utro-

ligste!« — »Ødelægge et sådant kunstværk!« sagde dommerne, »ja, det var det utroligste!«

En lov er en lov, og kraftkarlen skulle have prinsessen. Men netop som vielsen skulle tage sin begyndelse, sprang kirkedørene op, og hele urværket kom marcherende og stilede sig mellem brud og brudgom.

»Døde mennesker kan ikke gå igen, det ved vi meget godt; men et kunstværk kan gå igen, legemet var slået i stykker, men ikke ånden. Kunstånden spøgede, og det var ingen spøg.«

Hvert af billederne dømte nu kraftkarlen, og til sidst blev prinsessen viet til den rigtige — han som havde skabt kunstværket. »Alle glædede sig, alle velsignede ham; der var ikke én, der var misundelig. — Ja, det var det utroligste.«

P. J.

DATALOGI

Af sygeplejelærerinde Grete Brundt

Endnu anvender vi ikke elektroniske datamaskiner her på F. H., men hvem ved, om man ikke en dag bliver sat til at fodre datamater, som de også kaldes, med indmeldelser, vandelsattester og skolebeviser. Hvilke perspektiver giver det ikke, at vi kan få et hurtigt svar med hensyn til ansøgeres faglige viden og menneskelige egenskaber — og måske også om deres chancer for at klare en så kompliceret uddannelse, som sygeplejeuddannelsen af i dag synes at være.

Men endnu er det altså fremtid. Hvorfor så nævne dette i Sølvsnoren? Jo, jeg gør det, fordi en datamat har evner og karaktertræk, som jeg synes, der godt kan være en ide i at standse op ved og tænke lidt over. Disse karaktertræk er omtalt i den nye hygiejnebog, som landets sygeplejeelever (— og hygiejneundervisere) i øjeblikket gennempløjer for første gang.

Først bliver man lidt ophidset over alt det nye. Hvad i alverden er meningen

med, at sygeplejeelever skal lære noget om det rustikke miljø, den intrahumane variation og den summariske fertilitetskvotient. Dernæst opstår der en udtalt modløshed over, at man ikke rigtig kan fatte det, man altså nu skal begribe, men til sidst — og denne periode er jeg vist inde i nu — bliver man grebet af dette at skulle sætte sig ind i et nyt stof, og man begynder at fornemme, at man om et par år vil kunne blive dus med den nye bog. (Måtte det ske bare et år, før den skal udskiftes!)

Nå, men tilbage til evnerne og karaktertrækkene. Der står bl. a. i hygiejnebogen følgende om datamaterne: »De bearbejder med en hidtil uanet hurtighed selv de mest komplicerede problemer. De er utrættelige og begår ikke andre fejl, end deres menneskepartnere forårsager ved programmering og indlæsning. De udfører overarbejde uden kommentarer, og når de er ubeskæftigede, henfalder de ikke til støjende adfærd, men summer blidt.« Er her noget for os mennesker at lære?

Naturligvis kan det være rart at få et arbejde hurtigt fra hånden, i hvert fald når hurtigheden ikke får en uheldig indflydelse på kvaliteten, men ellers er det nu ikke specielt denne evne, der kan få mig til at udbryde: »Bare det var mig!« Hvorfor sådan et hastværk, hvis man kan lide at arbejde? At kunne arbejde i det uendelige uden at trættes er nok ønsketænkning, og jeg tror egentlig ikke, at det ville blive et af mine ønsker, hvis jeg — som i eventyrene — fik tildelt tre ønsker. Selvfølgelig kan jeg ikke nægte, at alt det, man undertiden kan få til at hobe sig op af pligtarbejde, kan udvirke en træthed, som på forhånd slår al aktivitet i stykker. På den anden side vil jeg nødigt gå glip af den glæde, det er at være træt — og få lov til at være det, når man har slidt sig gennem et arbejde.

Derimod føler jeg, at dette med at udføre overarbejde og især at gøre det uden kommentarer var godt at lære. Her tænker jeg ikke så meget på det lønnede

overarbejde, som der jo til tider ligefrem stræbes efter at få, og som vel nok undertiden stimulerer det menneskelige irritationscenter i takt med den stigende indtægt. Jeg tænker på det overarbejde, der er et symptom på sand arbejdsglæde, og som jeg bedst kan udtrykke på denne måde: at enhver tager sin tårn med det arbejde, der nødvendigvis skal gøres og gør det uden kommentarer, der forsøger at få martyrglorien til at stråle. Personligt føler jeg, at der er lang vej igen, før jeg i den henseende kan stille mig op ved siden af datamaten, men jeg vil altså ikke lade mig slå ud af en maskine — kun lære af den.

Og så til sidst dette med at summe blidt, når man ikke er beskæftiget, i stedet for at henfalde til støjende adfærd. Er det bare ukendskab til de faktiske forhold, når jeg har en ide om, at megen af den uro og råben op, som finder sted i Danmark i dag og i mange andre lande, skabes af og kommer fra mennesker, der i for ringe grad er beskæftigede? Selv er jeg afgjort mest stilfærdig, når jeg sidder ved mit arbejdsbord, men undertiden tror jeg nok, at jeg skulle lære at sidde der lidt mindre, for der skal jo i tilværelsen også være tid til at være engageret med andet end dagens pligtarbejde, hvad der oversat til datamatens funktion vil sige at være ubeskæftiget. Det svære bliver så blot i denne ubeskæftigede tid at summe blidt — svært for mig som sikkert for mange andre. Der kan være meget forskellige opfattelser af, hvad der ligger i det at summe blidt, men min går noget i retning af dette: at kunne blive et menneske, der i forhold til tilværelsen og medmennesker kunne få et positivt livssyn. Sådan tror jeg næppe datamaten opfatter det, og heri ligger det glædelige ansvar i at være menneske fremfor at være et vidunder af en datamat, og heri ligger det meget alvorlige at måtte gøre sig klart, at et positivt livssyn burde kendes hos den, der mener at have et kristent livssyn.

F. H. NYT

Frk. Pades »gamle« stue på højskolen har gennemgået en fuldstændig forvandling, som det fremgår af hoesst ende billede, og bruges nu som lærerværelse. Efterhånden som alle lærere har fået boliger omkring skolen, var det naturligt at finde et samlingssted på skolen, og alle lærermøder holdes nu her.

Gensynsfesten for E. 68 var god, men tilslutningen var ikke særlig stor, da mange ikke havde de spændende prøver overstået. Vore nuværende elever underholdt på bedste m de med et her på stedet særdeles velkendt stykke: »Skærmydsler«, som fik en nydelig opførelse.

Kun een af vore tre klasser har på nuværende tidspunkt givet aftenunderholdning. Det var A-holdet, som sammen med forstander Lindskov Rasmussen, Tommerup Højskole, gav os en H. C. Andersen-aften. De unge fra Holb kkredsens K. F. U. M. og K. var inviteret til denne aften, og vi havde den glæde, at også mange af vore venner fra sognet mødte op og inspirerede såvel A-holdet som t leren til at yde det allerbedste, så det blev en særdeles vellykket festaften. Nu gl der vi os til at se og høre, hvad B- og

C-holdet vil give os, n r deres tur kommer.

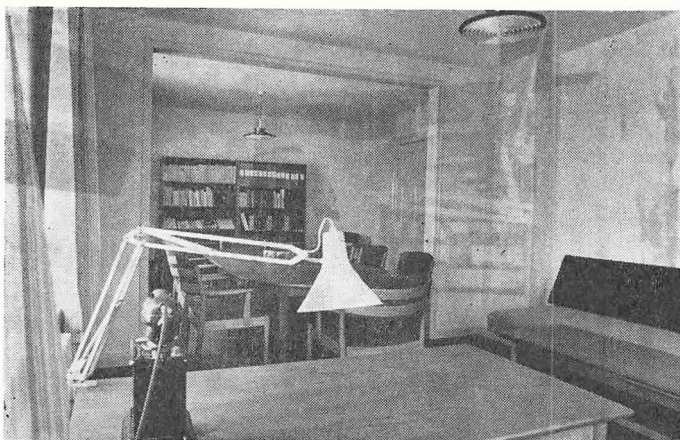
Den 10. april — lige efter en hårdt tiltrængt påskeferie —  bnede vi skolens døre for Det danske Missionsselskabs kvindekredse, som havde et heldagsst vne med 90 deltagere.

Vore elever nød også godt af dette stævne, idet en af undervisningstimerne blev benyttet til at høre fru skoleinspektør Munksgård, Gudum, fortælle om en rejse til missionsmarken i Tanzania. Det var et meget levende og givende foredrag. — Sygeplejerske, missionær Stinne Korsgård medvirkede ligeledes, og ved aftenm det blev vi taget med ud til mission rernes hverdag blandt en befolkning, hvis vilkår er så helt anderledes end vores.

Vi er blevet forskånet for den helt store influenzaepidemi. Nogle dage har der dog været 4—5 sygemeldte, men det kan vist kaldes billigt sluppet.

Alle formaliteter angående jordsalget til storkommunen »Dragsholm« er nu ved at være i orden, og omkring 1. juni begynder man at bygge rådhuset på »Portg rds« jord.

88 indmeldelser har vi til 1. aug. 1969, og det kalder vi fuldt hus i en tid, hvor vi ikke vover at sætte tre sammen på samme værelse. Men til for rsholdet 1970

Det nye lærerværelse — indrettet i frk. Pades tidligere lejlighed.

kan alle let få eneværelser, og selv om vi under vore elever alt godt, vil vi sætte pris på nogle flere indmeldelser, for det er nu også godt at bo to sammen. Tak til vore gamle elever, dersom de vil hjælpe os med at få fyldt op.

Op så byder vi velkommen til elevstævnet den 18. maj og håber, at rigtig mange vil møde op.

P. J.

„LÆRKEN”

Besøg på Det kongelige Teater

Fredag den 25./4. var vi en tur i København. Vi startede her fra skolen sidst på eftermiddagen, og vort mål var Det kongelige Teater. Vi nåede så tidligt frem, at vi lige kunne nå at gå ud og se lidt på byen for senere at mødes på Nye Scene — noget vi havde glædet os til i lang tid.

Stykket, vi så, hed »Lærken«, et skuespil i to akter af Jean Anouilh. Skuespil-

let var opført over den historiske skikkelse Jeanne d'Arc, som levede i Frankrig fra 1412—1431. Alle skolebørn hører i verdenshistorien om Jeanne d'Arc og hendes bedrifter, og jeg vil tro, de fleste bliver ret betaget af denne skikkelse.

I teaterstykket fulgte vi Jeanne d'Arc lige fra det øjeblik, hvor hun for første gang hørte en stemme, der befalede hende, hvad hun skulle gøre, indtil hun, efter utallige pinsler og nedværdigelser endte sit unge liv på bålet. Først flere hundrede år efter sin død — i 1920 — blev hun anerkendt som Frankrigs skytshelgen.

Hovedrollen som Jeanne d'Arc blev spillet af Lone Hertz, og de øvrige roller var besat af mange af vore kendteste skuespillere, som alle spillede fantastisk godt. Jeg selv var meget optaget af stykket, og jeg mener at kunne sige, at også alle mine kammerater havde glæde af det.

Da vi sent på aftenen vendte hjem fra hovedstaden, sluttede vi aftenen her på skolen med te og ostemad. Jo, det var en dejlig oplevelse midt i sliddet.

A. M. I.

Højskole i Indien

Vi har haft et inspirerende besøg af sygeplejerske og missionær Stinne Korsgård, som bl. a. fortalte om en højskole i Indien:

Der findes en højskole i Indien. Den ligger i Øst-Jeypore — et område, som

De kan finde på kortet på østkysten af den store indiske halvø, ca. midtvejs mellem sydspidsen og bugten i nord. Her findes det såkaldte konderdistrikt, og her arbejder højskolen. Højskolen begyndte i 1954 ud fra et center i byen Bissam-

cuttack og desuden arbejdes nu også fra et andet center, som ligger ved byen Rayaganda.

Alle elever er kondere, og ingen af dem er kristne. De kommer på skolen i kortere eller længere tid, afhængigt af hvor længe de kan være borte fra deres hjem og landsby. Det afhænger dog også en del af, om de »falder til« på højskolen; hvis de gør det, er alt i orden — gør de det ikke, går de simpelthen tilbage til deres landsby.

Hvorfor kommer nu disse unge, ret primitive kondere på højskolen? Der er flere grunde, men de fleste kommer for at lære om den store verden uden for deres egen lille landsby og for at lære at skrive og læse. Skolen arbejder under meget beskedne og primitive forhold — den ligner ikke meget den moderne danske højskole. Og alligevel: eleverne kommer her som der helt af fri vilje, deres ophold er under frie former, og de får en hjælp til hverdagen.

De fleste elever er ugifte og meget unge, men man finder i elevflokken også hele familier, som har låst døren derhjemme og er taget på højskole. Under opholdet bor de hverken dårligere eller bedre end de er vant til, idet de bor i primitive lerhuse. De får udleveret enten penge eller naturalier, og maden sørger de selv for, enten enkeltvis eller i grupper.

Undervisningen foregår således: Den halve dag er eleverne beskæftiget enten ved have- eller landbrug, og resten af dagen foregår den boglige undervisning. De fleste elever er ved ankomsten analfabeter, men ved afrejsen kan de læse, skrive og regne. De har hørt om »den store verden«, og de har lært en del bibelhistorie og nogle sange. Nogle af eleverne bliver så dygtige, at de kan indskrives i den almindelige skole, og enkelte fortsætter endog på gymnasium.

Der er ikke nogen bestemt årsplan for skolens undervisning, idet denne må tilpasses eleverne. Opholdets varighed er meget forskellig; eleverne kan komme og

gå, som det passer bedst ind i deres landsbys fællesskab og arbejde. Derfor bliver nogle der kun 2—3 måneder, og det er begrænset, hvor meget de får lært. Alligevel får de indtryk af, hvad det vil sige at modtage undervisning, så både disse korte ophold, og de noget længere, giver de unge lyst og inspiration til at lære mere. Disse unge vil desuden være de første til at sende deres egne børn til skoleundervisning i rette tid.

Når unge fra en landsby har været nogle måneder på højskolen, er der kontakt, ikke blot mellem skolen og eleven, men også mellem skolen og den unges landsby. Når præsten og evangelisten kommer til landsbyen, bliver de som regel godt modtaget, der er fælles bekendte og mange muligheder for at få flere.

Er der nu andet end almén undervisning i dette? Er der mission? Er der mulighed for direkte at forkynde kristendommen? Disse og lignende spørgsmål fremsættes ganske naturligt af mange. Jeg vil forsøge at svare på denne måde:

Hvis en ung kond under sit ophold på højskolen bestemmer, at han vil være kristen, så bliver han IKKE døbt, mens han er der! Han skal først gå hjem og leve i sine hjemlige omgivelser igen, og står hans beslutning derefter fast, kan han blive døbt. Det skal sluttelig nævnes, at flere af vore kristne menigheder i Øst-Jeypore er opstået som en direkte følge af unge konders ophold på højskolen, ligesom nogle kondere fortsætter arbejdet for evangeliets udbredelse ved at tjene som evangelister i deres eget folk.

2.

Pastor Ingvard Tousgaard, Hinnerup, skriver om den første svære begyndelse:

I 1954 fik jeg et brev fra en landsby, jeg ikke kendte: »Send os en Guru (en skolelærer og åndelig vejleder). Vi vil bygge skole. Vi vil give ham maden. Vi vil lytte til de gode ord. Send os en Guru!« Underskriften var landsbyleder-

nes tommelfingeraftryk, for ingen af dem kunne skrive.

Så måtte jeg afsted for at besøge dem, og en ung kristen, der var karl hjemme hos sin far, fulgte med. Det blev en fodtur på 8 timer, og det var i regntiden, så vejen var vanskelig. I landsbyen Panichatra blev vi godt beværtet, og vi sov der om natten. De var for et par år siden holdt op med at ofre slagtofre til guderne, men ofrede stadig ris og blomster. Vi traf bestemmelse om, hvor skolen skulle ligge, men måtte indrømme, at vi ingen lærer havde at sende; og så tog vi afsked.

Da vi var kommet lidt uden for landsbyen, sagde min unge ledsager, Kristadas, til mig: »Jeg kunne godt lide landsbyen. De hører til min stamme (konder), vi spiser samme slags mad. Hvis de vil nøjes med mig som lærer, ville jeg godt prøve«. Så vendte vi om og gik tilbage til landsbyen. »Her er Kristadas. Vil I have ham som lærer?« Jo, det ville de meget gerne. Kristadas var ca. 20 år, havde aldrig gået i skole, men vi havde haft aftenundervisning i hans landsby, så han kunne læse, skrive og regne noget; tillige kunne han synge, og han var en kristen, så i forhold til landsbyen var han en lærd mand.

Kristadas gik med mig tilbage til Rya-gada, sagde farvel til sin far, fik en flagermuslygte udleveret, en dunk petroleum samt tavler og grifler — og begyndte som lærer.

Han blev der kun et halvt års tid, så kom forårstravlheden, og han gik hjem for at fortsætte som karl hos sin far. Da var der nogle unge blandt hans elever, der kunne læse, omend langsomt, og landsbyen havde bygget et skolehus, af ler og tækket med strå.

Nu gik det op og ned. Sommetider var der en slags lærer, og til andre tider lå arbejdet nærmest stille. Men folk i landsbyen var blevet vore venner, og når min kone og jeg kom på besøg, blev vi modtaget på en måde, som tog os om hjertet. Flere gange har jeg holdt dåb og alter-

gang på skolens lergulv, og fra en halv snes landsbyer i nabolaget kom der efterhånden anmodning om, om de ikke også måtte få sådanne skoler. Men vi måtte for det meste svare, at vi havde ingen at sende.

Hvis bare vi kunne have givet uddannelse til et udvalgt hold af unge karle i landbrug, i de mest elementære skolekunds-kaber og den kristelige børnelærdom, og så lade dem vende tilbage til deres respektive landsbyer som foregangsmænd! Men planerne om en landbrugsskole blev ikke til noget — vistnok mest på grund af den lange embedsvej, der sinkede vore ansøgninger til regeringen så urimeligt. Imidlertid pressede vore venner i landsbyerne stadigt på, og så var det, vi prøvede med 2 måneders kursus. Til landsbyerne gik der besked, at i februar/marts (stille tid i landbruget) ville vi holde kursus i Rayagada, og de måtte fra hver landsby sende 1 eller 2 unge mænd, der så kunne prøve, hvor meget de kunne få lært. De ville få 15 kr. i stipendium pr. måned og skulle selv sørge for deres kost, så vi rådede dem til at tage korn med hjemmefra.

De kurser blev en stor opmuntring. Det hold, jeg husker bedst, var på 35 karle, mellem 15 og 25 år. De kom fra 22 landsbyer, og kun 2 af deltagerne var kristne. Holdet blev delt i 2 klasser. I den ene klasse startede de med at lære bogstaverne. Den anden klasse bestod af elever, der til dels kendte alfabetet og kunne gå i lag med at stave. Undervisningen foregik ude i haven, hvor vi havde bygget et skur, tækket med sukker-rør-blade. To evangelister var lærere. Dagen begyndte med bibelhistorie og fortsatte med bogstaver og tal. Et vækkeur blev stillet ud til dem, for at de kunne lære at kende klokken, og i mid-dagspausen var der nogle, der lærte at cykle. Lidt hygiejne havde vi også, så de blev klar over, at et sår hellere skulle behandles med rødt vand end koged-ning. Søndag formiddag tog de del i gudstjenesten, og om eftermiddagen var

der sightseeing. Vi så jernbaneremisen, sukkerfabrikken, vandfaldet osv. osv. Hvor var det primitivt det hele, men med et gevaldigt arbejdsklima.

Da de havde været hos os en måneds tid, begyndte de at slå på, at nu havde de jo lært en masse, — om de ikke nu kunne blive døbt. Men det sagde vi nej til. De skulle først gøre kurset færdigt og tage hjem til deres landsbyer, og holdt de så fast ved deres forsæt, kunne dåben foregå i landsbyen. Jeg regner med, at efterhånden halvdelen af eleverne blev kristne.

Efter hjemkomsten begyndte nogle straks at sidde om aftenen og lære deres kammerater bogstaverne, og nogle blev efterhånden hjulpet til yderligere kurser for i nogen grad at kvalificere dem til at være kirkens fritidsarbejdere i deres egne landsbyer. Alt dette var medvirkende til at lukke et helt område op for det kristne budskab.

Selvfølgelig var 2 måneder for lidt, og det var minimalt, hvad de fik lært, men de blev i hvert fald sat i gang, og to gange har jeg været ude for følgende udtalelse: I gjorde mig til menneske!

Den moderne skoleundervisning i Indien er desværre ofte med til at drage unge bort fra landsbyerne. Kontorarbejdet regnes for finere. Den danske højskoletanke, hvor undervisningen ikke er et springbræt til noget andet, har vist sig at være vanskelig at eksportere. Men jeg tror, at tanken kan slå igennem hos stammefolkene i Øst-Jeypore, og det er mit håb, at den spæde og primitive begyndelse, der blev gjort, må udvikle sig til noget i retning af en højskole. Noget, der gør folk til »mennesker«.

Pastor Johs. Andersen, Fruens Bøge, der indtil fornylig har været den indiske folkehøjskoles leder, giver et indblik i højskolens virke og muligheder:

På et sted, ingen kan finde på et kort, ligger omgivet af junglebevoksede bjerge et lille foretagende med det fordringsfulde navn: Folkehøjskolen i Øst-Jeypore. Den er ikke startet af eksperter med en nøje udarbejdet plan, den har ingen stor eller velkvalificeret lærerstab, og den er ikke et enkelt led af en landsomfattende virksomhed. Skolens betydning ligger i den afgørende rolle, den spiller i en stor folkegruppes opvågning. Denne folkegruppe har — uden overdriivelse — i flere tusinde år isoleret sig mest muligt fra omverdenen og mødt al fremmed tilnærmelse med afvisende mistro, for omsider at indse, at isolationen nu afskærer dem fra fordele og goder.

Ønsket om isolation er brudt, men hvem vil åbne vejen til det nye samfund? Svaret er: FOLKEHØJSKOLEN! Ikke med det formål at være en kanal til fabrikker og overfyldte bysamfund, men med det stik modsatte formål at gøre arbejdet på jorden og livet i landsbyen så værdifuldt, at ingen længere drømmer falske drømme om at finde paradiset i de alt for hurtigt voksende byer med deraf følgende uløselige sociale og politiske problemer. Perspektiverne er svimlende, og dog bæres skolen ikke af ubestemte håb, men af befolkningens behov og naturlige begejstring ved blot at få den mindste del i den oplysning, der skal bryde århundreders åg.

Elev- og sommermøde

Søndag den 18 maj. 1969

Som meddelt i sidste nummer af »Sølvsnoren« afholdes det årlige elev- og sommermøde søndag d. 18. maj.

PROGRAM:

Kl. 8,30: Flaget sættes. Morgenmad og morgemandagt.

Kl. 10,00: Gudstjeneste i Fårevejle kirke ved sognepræst B. Wiberg.

Kl. 12,00 Frokost.

Kl. 14,00: Forstander Edv. Jensen, Børkop, taler. Skolens sangkor synger.

Kl. 15,00: Der kan købes kaffe i spisesalen.

Kl. 15,30: Gymnastikopvisning ved skolens elever under ledelse af fru Jytte Larsen.

Kl. 16,15: Elevforeningens generalforsamling.

Kl. 18,00: Middag.

Kl. 19,30: Bethedas musikkor under ledelse af dirigent Henning Madsen giver koncert.

Derefter kaffebord og aftenandagt.

Gamle elever er velkomne allerede lørdag aften, og der vil blive sørget for indkvartering. Indmeldelse med oplysning om, hvilke måltider, man ønsker at deltage i, må være os i hænde senest d. 15. maj. De, der hverken ønsker overnatning, frokost eller middag, behøver ikke at melde sig. For måltider betales:

Morgenmad 3 kr., frokost eller middag 4 kr. og kaffe 2 kr. Til overnatning medbringes sengetøj.

Jubilarene er særligt velkomne.

60 års jubilarer er: s. 1909 og v. 1909-10

50 års jubilarer er: s. 1919 og v. 1919-20

40 års jubilarer er: s. 1929 og v. 1929-30

25 års jubilarer er der ingen af i år, da højskolen i 1944 blev brugt til andre formål.

10 års jubilarer er: holdene fra 1959.

Alle gamle elever, tidligere medarbejdere i skole, køkken, have og landbrug samt alle venner af F. H. er hjertelig velkomne. Vi håber, det må blive en værdifuld og festlig dag.

Elevforeningens generalforsamling

afholdes i forbindelse med elevmødet
søndag d. 18. maj kl. 16,15.

DAGSORDEN:

1. Beretning.
2. Regnskab.
3. Bestyrelsesvalg. — Flg. er på valg: Købmand H. Hansen, forstanderinde, frk. Esther Pedersen, børnehavelærerinde, frk. Gudrun Spliid og lærerinde, frk. Dagmar Bork.
4. Eventuelt.

Til de »unge« piger fra sommeren 1919

Nu nærmer sig tiden for elevmødets afholdelse. I sætter vel noget ind på at komme til vort 50 års jubilæum? Det vil blive spændende at se, hvor mange der kommer, og hvilke forandringer, der er sket.

På skolen er der sket forandringer i de forløbne år; men det er sandt, hvad en mand sagde til mig for nogle år siden: »Det er den samme ånd, der råder, derfor bliver vi ved at komme«.

På gensyn 18. maj og kærlig hilsen fra hende, der har haft den lykke at være med til elevmødet næsten hver gang i de forløbne år.

Kærlig hilsen til alle »Sølvstjorens« læsere.

Signe Larsen, Sj. Odde.

Studiekredse

På F. 69 har eleverne haft lejlighed til at vælge mellem følgende emner på skema 2:

Lilly Frederiksen: Stofmisbrug.

Johanne Mikkelsen: Klassisk musik.

Bent Davidsen: Jeg og de andre.

Poul Jeppesen: Israel.

Huslig stilling

— forberedende undervisning

Unge piger, som ikke har eksamen, og som derfor kunne ønske undervisning i dansk, regning, fysik og kemi som forberedelse til sygeplejehøjskolen, kan få huslig stilling her på skolen et halvt eller helt år, inden højskoleopholdet begynder (altså 1. februar eller 1. august) og samtidig hermed modtage en sådan forbedende undervisning. Løn p. t. 600 kr. mdl. plus undervisning, kost og logi. Henvendelse til Fårevejle Højskole. Telefon 183.

N.B.! Realister er også velkomne.

FAREVEJLE HØJSKOLE

SYGEPLEJEHØJSKOLE

Oprettet 1907

Sygeplejehøjskole 1951

Formand:

Provst C. P. Agger, Sundby
4800 Nykøbing Falster

Forstanderinde:

Annette Pade. Telefon nr. 883

Forstander:

Poul Jeppesen. Telefon nr. 183

Telefon: Fårevejle (03-453) nr. 183

Giro-nr.: 62100

Elevtelefon: Fårevejle 253

Elevforeningen:

Formand:

Købmand H. Hansen, Nygade 13,
Kalundborg

Kasserer:

Højskolelærer Bent Davidsen,
4540 Fårevejle st.

Giro-nr.: 8701

Adresseforandringer meddeles
til postvæsenet

Redaktør:

Forstander Poul Jeppesen,
Fårevejle Højskole,
4540 Fårevejle st.

Tryk: Sjællands Tidende, Holbæk
